Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

02 Ekim 2015
Sayı: 208

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

AKP, burjuvaziye hizmet için yine yarışta:
Kanla, düşmanlıkla, baskıyla ...

Suruç katliamından sonra şiddetle başlayan ve aynı düzeyde süren çatışma ortamında yapılmak istenen seçim, siyasi bir gösteriden başka bir anlam taşımıyor. Artık devlete dönüşmüş olan AKP ve yeni kadroları, Kürt illerindeki devlet eliyle yapılan katliam, baskı ve yönlendirmeler, batıda kitlelerin yaşadığı şok nedeniyle kitleleri, siyasi tercihlerini, "terör" ekseninde yapmaya zorluyor. Bu yolla kazanacağını düşüyor; ölen çocuklar, gençler, yıkımlar, toplumsal bölünmenin, düşmanlıkların derinleşmesi ve bunların yaratacağı sorunlar umurlarında değil.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Üstelik, tüm cenazelerde özellikle de Erdoğan ve AKP erkanının artık katılamaz olduğu şehit cenazelerinde artan tepkiler, bekledikleri sonucun zora girdiğini anlatıyor. PKK ya da Kürtlere yöneltilmeye çalışıyan öfkenin en azından bir kısmı, Erdoğan ve AKP'ye yönelmiş durumda.

AKP'nin, kendisine bağlı kitleyi harekete geçirerek milliyetçiliğe soyunması, Kürtlere ait ya da öyle zannedilen işyerleri ve HDP binalarının hedef alındığı, basına yönelik saldırılar, hükumete olan güvensizliği arttırmaktan başka bir işe yaramıyor. Yani kısa bir süre öncesine kadar siyasi gücüne dayanarak, gerçekleri tersine gösteren, olmayanı oldurtan hükumet, gücünü yitirdiği için yaptığı girişimler, kendisine zarar verecek hale dönüşüyor. İstediği sonuçları ortaya çıkaramıyor, kısacası yönetemiyor.

Bütün bunlar olurken işçi ve emekçi kitleleri vuran işsizlik ve pahalılık dayanılmaz seviyelere tırmanıyor, patronların bir kısmı, hatta sonuna kadar Erdoğan'ın arkasında duranlar da değişen ekonomik işleyişten zarar görüyor ve artık desteklerini çekiyorlar.

Doğan ve İpek gurubuyla başlayan ve Boydak Holding ile devam eden devlet operasyonları, tüm patronların tepkisini çekti. Patron örgütlerinin en büyükleri, hükumeti kınadı. Sadece kınamanın artık yetmediğini gören patronlar, Kürt düşmanlığına giden ortamı fırsat bilerek, işçilerini kullarak, hükumete yönlendirebileceği kitlesi olduğunu gösterdiği bir mitingi düzenledi. Bu mitinge Erdoğan'ı davet etmeyerek açıkça tavır koydular.

AKP'nin tek yapabildiği, hala kitleleri yönlendirebildiğini patronlara göstermek amacıyla, karşı miting düzenlemek oldu. Eskiden, sadece Tayyip'in çağrısına toplanan kalabalığa ulaşabilmek için cumhurbaşkanı, başbakan ve meclis başkanı, AKP'nin tüm kurmayları, devlet kurumları, yüzlerce dernek elbirliği etmek zorunda kaldı.

AKP'den artık vazgeçen büyük sermayenin temsilcileri, çok "sorumlu" bir muhalefet yürüten CHP'nin, kitleleri ne kadar kendine çekebileceğine, vaatlerine ne kadar umut bağlayabileceğine bakıp ona göre yol alacak.

Bütün bu yaşananlar, burjuva ikiyüzlülüğünden başka bir şey değil. Patronların tek isteği kârlarının devam etmesi, AKP'ninse iktidarının. Fabrikalarda uygulanan ve her gün üç işçinin ölümüyle sonuçlanan iş teröründen kimse bahsetmiyor. En ufak hak talebiyle bile olsa işçilerin karşısına birleşmiş tek vücut olarak çıkan bütün bu tarihsel süprüntü, şimdilerde yaşadığı iktidar paylaşım sorununda, bizlerden bir taraf olmamızı istiyorlar.

Bizler onların aralarında değil, tam karşısında sömürülen ve ezilen Türk ve Kürt işçinin tarafındayız. Uluslar arası paylaşım kriziyle gözünü para ve iktidar hırsı bürümüş emperyalist sömürücülerin yerine Suriyeli mültecilerin tarafındayız, dünyadaki bir yıllık gıda üretimi tüm insanları iki yıl besleyebilecekken Afrika'da açlık ve kuraklıktan kaçarak Akdeniz'de ölen göçmenlerin tarafındayız. Şunu biliyoruz; artık kendisini yenileyemeyen ve insanlara verebileceği hiçbir şey kalmayan burjuvazi ve onun işçilere karşı kullandığı en büyük terör gücü devlet, işçilerin eline geçmeden hiçbir sorun çözülemez. (01.10.2015)

Suriyelilere göç yolları kapatılıyor

Dünyanın siyasi liderleri, Birleşmiş Milletler örgütünün gösterişli salonlarında, sığınmacı krizinin yarattığı etkiyle Suriye üzerine bilindik laflarla çekişirken, sığınmacılar ölüyordu. Davutoğlu da, diğerlerinden hiç geride kalmadı, sonuçta uzlaşılan; Suriye'deki savaşın arttırılıp bir an önce bitirilmesi yoluyla, sığınmacı akınını önlemek. Oysa 2 milyonu aşkın çocuk-kadın-erkeğin değil savaşın bitmesini, ertesi günü beklemeye durumları yok!

Daha savaş beklemeden çadırları kurup 80 bin sığınmacıyı kabul eden AKP hükumeti, Suriye'de bombalar altında, Akdeniz ve Ege'de boğularak ölen, Avrupa ülkelerinin sınırlarında can çekişen her Suriyeliden doğrudan sorumludur. Sadece geçmişte izlediği savaş siyasetinden ötürü değil, bugün IŞİD, Nusra gibi kanlı terör örgütlerine vermeyi sürdürdüğü destekten, sınırları kapatarak gitmek isteyenleri denizde boğulmaya mecbur bıraktığından ötürü sorumludur.

Edirne'den sınırı geçmek isteyen binlerce Suriyeli, sözde "ikna edilerek" geldikleri illere geri gönderildi. Nereden gelmişlerdi? İstanbul, İzmir sokaklarından, parklarından, izbelerinden. Bu insanlar, okuyamadıklarını, çalıştıkları halde ücret alamadıklarını, geçinemeyip kendilerine yaşam kuramadıklarını, denizde boğulmak istemediklerini söyleyip sadece "gitmek" istediler.

Avrupalı büyüklerini kırmak istemeyen, büyük teorisyen "Ortadoğu fatihi" Davutoğlu, onları "boğulmaya" geri gönderdi. Denizde boğulmaya gidebilirler, yeter ki sınırlar aşılmasın. Zaten medyada, Suriyelilerin "ikna" edildiği reklamı bitmeden, boğulma haberleri başladı.

Hükumet, Avrupa Birliği yöneticilerinin vereceği parayı

bekliyor. Bu paranın bir kısmı sığınmacıların ihtiyaçlarına ama çoğunu sınırların kapatılması için kullanacak.

1980'ler de bir Afrikalı çocuk fotoğrafı yayınlanmıştı. Bu fotoğrafta açlıkla pençeleşen bir çocuk vardı arka planda ise birkaç akbaba bekliyordu. İnsanların vicdanlarında yer eden bu fotoğraf ile birçok kampanya düzenlenerek yardım toplanmıştı. Fakat ne hikmetse bugün Afrika, hala açlıkla pençeleşiyor. Bir yandan da büyük maden ve enerji şirketlerinin çıkarları doğrultusunda süren çatışmalardan, yeniden dizayn edilen sınır ve uydurma devletlerdeki baskı ve şiddetinden kaçanlar, Akdeniz'in sularında ölüyor. Akdeniz ve Ege, bir ceset denizi durumuna gelmiş durumda.

İşsizliğinin sebebini Suriyelilere bağlayan birçok kişinin mahallelerde saldırısına uğrayan, genç kadınları, gerici Türk erkeklerine ikinci hatta üçüncü eş olarak satılan, kayıtsız tekstil atölyelerinde karın tokluğuna çalıştırılan bu insanlar, krizin derinleşmesiyle beraber günah keçisi ilan edilmeye başlandı. Kardeşlerimizi kucaklayacağız diyen ama artık hiç sesi çıkmayan Erdoğan'ın kucaklamasının bedeli bu olsa gerek.

Suriyeliler, haklı olarak bir anlamda kendilerini evlerinden edenlerin bedel ödemesini istiyorlar. Kalmak isteyenlere hemen vatandaşlık hakkı verilmeli, gitmek isteyenlerin önü açılmalı.

Burjuvazi, yırtıcı hayvanların koku ile iz bırakması gibi insanlar arasına sınırlar çizip hala ilkel toplumlar gibi var olan ekonomik imkanlara erişemedikleri bir düzende yaşamamızı bize vadediyorsa, bu düzen yıkılmayı hak ediyor. (28.09.2015)

Mücadele yolunu denemeli

Geçtiğimiz günlerde yayınlanan resmi hesaplara göre Türkiye'de aile bireylerinin aylık ortalama geliri bir önceki yıla göre %9,8 artarak; 1.104 liradan 1.212 liraya çıktı (Yıllık 13.250 liradan 14.553 liraya yükseldi).

57 milyon civarında insan, sadece ücret-maaş, emekli aylığı, topraktan kazandığı ya da sosyal yardım geliri ile yaşıyor. Yani bireysel denilen gelir miktarı, aslında çoğu emekçi ailesinin toplam geliri. O halde rakamları şişiren nedir? Çalışmadan, başkasının ürettiği zenginliğe el koyarak yaşayan 3-4 milyon civarındaki irili ufaklı her türden patronun "geliri" bunu sağlıyor.

Eğer böyle olmasaydı, 10 milyonu aşkın insan yoksul, daha fazlası 30 milyon insan "yoksun" olarak gösterilmezdi. Toplamda 40 milyonu aşkın insan evinde "sızdıran çatı, nemli duvarlar, çürümüş pencere çerçevesi ve ısınma sorunu" var. Nüfusun, yarısından fazlasının konut alımı ve masrafları dışında taksit ödemesi ve borcu var, bir hafta tatil yapamıyor, sağlık gibi beklenmedik harcamaları karşılayamıyor.

Bu rakamlar, soruları değiştirerek, yoksul sayısını yarı yarıya azaltan devletin istatistik kurumunun gizlemedikleri. Üstelik ne artan dövizin, ne de artan işsizliğin etkileri eklenmeden.

Patronlardan siyasetçilere, sözde ekonominin uzmanlarına kadar, utanmadan övülen, özlenen ve sürmesi istenen ekonomik başarının emekçilere getirdikleri bunlar. Patronların kasaları şişirmek için ücretlerin satın alma gücü yerinde saydı, çalışma saatleri tavan yaptı, iş güvenliği, iş güvencesi kalmadı.

Şimdi hem iktidar hem de muhalefettekiler, emekçilerin gözünü boyamak için daha önce ekonomik gerçeklere uymaz dedikleri asgari ücrete, emekli aylıklarına artış vaat ediyorlar. AKP döneminde emekçiler, birkaç yılı geçmeyen ekonomik iyileşme için birçok çalışma, sendikal haktan taviz vermeye razı oldu. Sonuçta emekçiler hem geçmişte sahip olduğu hakları kaybetti hem de eskisi gibi yoksulluğa, tüm gücüyle çalıştığı halde yine yoksulluğa mahkum ediliyor. (29.09.15)

Uludere: Devletin ortak katliamı

Çocuk yaştaki gençlerin de öldüğü Uludere katiamının nasıl gerçekleştiği; ordunun, MİT'in ve Eroğan dahil AKP'li siyasilerin rolünün ne olduğu netleşti.

Devletin ve siyasilerin el birliğiyle, parayla veya hukuki olanaklar da dahil her yolla kapatılmaya çalışılan katliam, ailelerin ısrarlı çabasıyla aydınlatıldı. Cumhuriyet gazetisinin yazı dizisinde anlattıkları tüyler ürpertici: Sınırdan geçen kafilenin görüntüsünü izleyen subaylar, üstlerine ısrarla, PKK'lı olmadıklarını anlatıyor, hatta bu ısrarları nedeniyle azar işitiyor, sonra da katliamın suçlusu olarak soruşturmaya uğruyor.

Onların tüm açıklamasına rağmen, MİT'in verdiği bilgiyi dikkate alan üst komutanlar, durumu, tam o sırada Erdoğan'ın Milli Güvenlik Kurulu toplantısındaki, genelkurmay başkanına iletiyor. Toplantının ardından, bombalama emri geliyor.

Bu gerçekler, derin yoksulluklarına rağmen, "sus payı" olarak verilen büyük miktardaki parayı reddedip evletlerinin, kardeşlerinin, yakınlarının katillerini arayan ailelerin uzun ve zahmetli çabaları sonucunda ortaya çıktı. Üstelik, soruşturma ve mahkeme kararları ile davaların kapatılması için ısrarlı çaba gösteriliyor. İşte bu düzende adalet, böyle işliyor.

Tahmin edileceği gibi, bu katliam nedeniyle suçlanan, tutuklanan, hele ceza alan hiç kimse yok. En alt düzeydeki subaylara veya memurlara bile göstermelik dahi olsa ceza verilmiyor. Çünkü onların, hemen kendilerine emir verenleri suçlayacakları, işin ucunun siyasilere yani kendilerine uzanacağını çok iyi biliyorlar.

Uludere katliamı, o dönem Kürt sever, barış sever görünen, "analar ağlamasın" diyen siyasi yöneticilerin, bu siyaseti benimseyen devlet görevlsi bürokratların, generallerin, aslında Kürt kitlelerine ne kadar düşmanca davrandıklarının bir örneği sadece. (30.09.2015)

Fabrikalardan... İş yerlerinden

Belediye

İşçiye tatil mi olur?

9 günlük tatile karar verilmesinden sonra, belediye park sabitleri dışında bütün personel için tatil ilan etti. Parklar, bayram boyunca pis kalmasın diye park sabitlerinin nöbetleşe çalışılmasına karar verildi. Her tatil dönemlerinde yapılan bu uygulamaya park sabitleri alışkın.

Bu kararın ardından Sayıştay danışmanı, belediyeye geldi. İznin, idari izin olduğunu ve taşeron firmanın izin vermek zorunda olmadığını söyleyince, müdürlükten sorumlu başkan yardımcısı 9 günlük izni kaldırdı. Zaten patron da; biz çalışıyoruz, çalışmayan çalışmasın diye kestirip attı. Şantiye şefi, patrona akıl hocalığı yapıp, eğer diğer ekipler çalışmazsa bizim ekibi çalıştıramayız, işçiler isyan eder diyerek patronu frenledi.

Bu olay işçi arkadaşlar arasında büyük tepkiye neden oldu. Selam verip konuşmaya başladığım her arkadaş sitem etti, haklı olarak. Belediye iznin, resmi izin olmadığını sadece memurlar için geçerli olduğunu söyledi.

Daha sonra belediyedeki fen işleri de dahil, tüm taşeron firma çalışanlarının izinli olduğunu öğrenen işçi arkadaşlar daha da sinirlenip; müdürü, şefleri, başkana şikayet etmekle tehdit ettiler. Hatta toplu olarak yıllık izinlerinden 2,5 gün kullanacaklarını söylediler. İşçilerin yıllık izinlerinden feragat etmeye rıza göstermesi olumlu değil. Ama gösterdikleri tepki yankı uyandırınca, müdürlük geri adım attı. Şeflerden biri, toplu izin kullanırsanız tutanak tutarım diye tehdit etse de işçi arkadaşlar istedikleri izni kopardılar. Mücadele etmeselerdi çalışmak zorunda kalacaklardı. İşte, en küçüğünden en büyüğüne her hak mücadeleyle kazanılıyor. Dünyanın geleceğini temsil eden işçiler, bunu bizzat yaşayarak öğreniyor.

En son toplantıda sendika artık bundan sonra sizinle sürekli iletişim kuracağız demişti. Ancak sendika yine suskun. Hiçbir şey yapmak istemiyor. Zaten işçi arkadaşlar da sendikadan umudunu kesmek üzere. Düzenin sendikacıları en küçük mücadelede için bile işçilerin yanında yer almak istemiyor. (Bir işçi)

Gıda

Patron ve sendikanın yeniden yapılanması

Patron, önce işçiler için uyguladığı yeniden yapılanmayı şimdi idari kadro için uyguluyor. Şimdiye kadar her istenene evet diyen şef ve müdürler, zannettiler ki bize dokunulmaz ama işin ucu onlara da dokunmaya başladı. İşten çıkarmalarda idareye isim verenler, şimdi topun ucunda.

Birçok işçi, ekonomik ve sosyal hak konusunda aslında görevi olmasına rağmen şef ve müdürlerden beklenti içinde olduğundan ve işten çıkartılanların da oralı olmaması nedeniyle sanki öç almış gibi hissediyor. Fakat işin aslı, patronun uzun zamandır fabrikada çalışanların ücretlerinde gözünün olması. Düşük ücretle çalıştırabileceği mühendis ve teknisyenleri işe alarak ücretlerdeki düşmeyi genele yayarak, bu sayede de daha fazla kâr sağlamak istiyor.

Sadece bu da değil, işçilerin çalışma ortamlarında biraz olsun düzelme sağlayan soğutma ve ısıtma sistemlerinde kısıntıya giderek enerji tasarrufu adı altında çalışmayı zehir ediyor. Yeni yemekhane kuruyoruz daha iyi yemek olacak diyerek yemek kalitesini düşürüyor. İyi olacak güzel olacak diye bizleri oyalayıp bir kişiye iki, üç hatta dört kişinin yapacağı işi yüklüyor. Bir süre sonra bunlara alışıldığı için artık kalıcı görevler ve durumlar oluyor. İşçiler tarafından istenen en ufak bir iyileştirme ödenek yokluğuna ve yüksek maliyetlere kurban gidiyor.

Son zamanlarda yaşanan karışıklık nedeniyle işçiler sessiz bekliyorlar. AKP veya başka partilerin militanlığını yapan işçilerin etraflarında bir şey söylemese bile işçiler olurdu, şimdi artık hiçbir işçi onların yakınında bulunup söylediklerini dinlemiyor. Az da olsa bazı tartışmalarda AKP'li işçiler, yol ve hastanelerden söz etseler de artık bir karşılık bulmuyor. Demokrasi konusunda ise kim ne derse desin söylediğimiz şey şimdiye kadar ne ise aynı "fabrikalarda demokrasi yoksa hiçbir yerde yoktur."

Sendika ise işçileri ablukaya almış bu güvensiz ortamda tıpkı patron gibi yeniden yapılanmadan bahsediyor. Söylenenlerin bazıları güzel ve olması gereken şeyler fakat güveni yitirmiş durumda ve Türk-Metal'in durumuna düşmek istemiyor. Mesela her bölümde işçilerin kendi aralarında belirleyecekleri işçi kurullarından bahsediyorlar fakat temsilcilerin seçimine gelince çark ediyorlar. İşçi kurullarının kendi aralarında bağlantı kurmalarını ve birlikte mücadele etmesini engellemek için bölümlerin içine hapsetmek istiyorlar. Kurul üyelerine iş güvencesi konusunda hiçbir güvence vermiyorlar. Yani anlayacağınız aynı tas aynı hamam. (Bir işçi)

HDP'nin düzenle imtihanı

HDP, bugün sol içinde ve Kürt emekçileri arasında konumunu güçlendirdi. Bu yolla elde ettiği seçim başarısı da, onu ön plana çıkarttı. Hatta solda, HDP'yi desteklemeyenlerin reformist, oportünist olduğu bile öne sürenler var. HDP, Kürt emekçilerinin, yoksullarının geleceğini temsil ediyor mu sorusu can alıcı.

HDP'nin temel çıkış noktası Kürt halkının "ulus" olarak kendini kabul ettirmesi, nüfus çoğunluğunun olduğu bölgelerde toplumsal işleyişte söz ve yetki sahibi olması. Bu nedenle talepleri ve az çok yürüttüğü somut faaliyetleri Kürt halkının en temel ulusal haklarını kazanması yönünde. Elbette HDP'nin öne sürdüğü ulusal ve demokratik haklara yönelik taleplerini destekliyoruz. Ana dilde eğitim hakkı, özerklik gibi. Ancak bu talepler ne kadar somut ve gerçekleşmesi, bugünkü siyasi sistem ve izlenen yollarla ne kadar mümkün? Kürt emekçiler için bu talepler ne önemde?

Devletten, siyasilerden ayırımcılık ve baskı dışında bir şey görmemiş burjuva demokrasisine bile razı olan; ayırımcılığa uğrayan, dışlanan bu kesimlerin, emekçinin, yoksulun desteğini alıyor. Ana dil hakkı, özerklik lafta kalsa da Kürt emekçileri, biraz daha fazla demokrasiye bile razı. İşçi sınıfının kürt üyelerinin "daha fazla demokrasiden" bekledikleri arasında, patronlara, müdürlere sözlerini söyleyebilmek, işyerinde haklarını kullanabilmek, insanca yaşayacak bir ücret almak da var.

Her şeye rağmen oy veren işçiler de dahil, HDP'nin doğrudan onların ekonomik ve sosyal taleplerini gerçekleştirebileceğine inanmıyor, o nedenle oy vermiyor. İşçi sınıfını "cahil" sınıf olarak nitelendirenler, bunun tam tersini savunabilir. Ancak gerçek şu ki, işçiler, bilgisine ulaşabildiklerini çok iyi değerlendiriyor.

HDP onlar açısından dört dörtlük değil ama diğer partiler gibi de değil. İşte onları cezbeden bu. Kürt emekçileri açısından bu normal. Ulusal temellerde çalışan bir partiyi, Kürt emekçileri ateşlice savunuyor; etrafındakileri ikna edebilecek düzeyde. İşte bu bize, işçilerin yarattığı ve onların denetlediği, sınıf çıkarlarını savunan gerçek bir işçi partisinin varlığının, işçi sınıfının muazzam gücü sayesinde burjuvaziyi titretebileceğini gösteriyor.

İşçi sınıfına bilinç taşımakla görevli devrimci militanlar, olanları daha geniş açıdan görmek zorunda. Bugünü planlarken, geleceği de planlamalı. HDP bugün en alttakilerin sesi olabilir, bugün üzerindeki baskı ve Kürt emekçileriyle dayanışma için desteği hak etse de yarın, talepleri az çok karşılandığında ve dahası işçi sınıfı, düzeni değiştirmek için ayaklandığında, kapitalizmin yedek lastiği rolünü üstlenip kendi kitlelerini durdurmaya çalışacak.

HDP, hiçbir zaman bu düzeni alt etme amacı gütmedi. Son dönemin popüler partisi olmayı başarması, bu düzeni değiştirmek gibi temel bir talepten değil. HDP bu düzeni, belirli düzeylerde yasalarla "düzeltmenin" peşinde. Düzene karşı değil, aksine onunla birlikte çalışmayı açıkça kabul ediyor.

Kürt küçük burjuva aydın çevrelerinin süslü, devrimci lafları bu düzeni düzeltmek için. Oysa her açıdan bozuk kapitalist üretim ilişkilerinin düzeltilemeyeceğini, onların siyasi olarak karşı çıktığı tüm sorunların, kapitalizmin ürünü olduğunu tarih bizlere öğretti.

Aynı taleplerle yola çıkan, ılımlı veya radikal milliyetçi onlarca parti ve grup işçi sınıfını arkasına aldı. Evet, zaman zaman başarılı da oldular. Ancak "zaman zaman"! Ve kazanımları, düzen tarafından, yeri geldiğinde tekrar ellerinden alındı. Şu gerçek çok açık: İşçi sınıfının, kapitalist üretim ilişkilerini değiştirebilecek tek sınıf olduğuna inan devrimci militanlar, bu düzenin "düzeltilemeyeceğine" ancak "değiştirilebileceğine" inanırlar.

Bugün HDP nin "kuyruğuna" takılan sol, bu gerçeği unuttu. Ya da daha da kötüsü unutmuş gibi yapıyor veya öne çıkarmıyor. Ulusal temelde çalışan bir parti, işçi sınıfının bugününü temsil etmediği gibi geleceğini temsil etmiyor. (28.09.2015)

Uluslararası Gündem

İspanya

Katalonya seçimleri: Emekçiler için hangi seçenek?

11 eylülde Barselona'nın merkez cadesinde bir milyondan fazla kişinin katıldığı yürüyüş bu defa, sadece Katalonların, şu veya bu seviyede ulusal hislerini ifade ettikleri, kutladıkları milli bayramları olan Diada ile sınırlı değildi. Aynı zamanda Katalonya hükümetini yenilemek için Généralité de Catalogne (Katalonya Çoğunluğu) partisi başkanı olan Artur Mas tarafından çok istenen şatafatlı seçim kampanyası başlatıldı.

Katalonya asıllı Artur Mas her şeyden önce çok ihtiraslı, gerici ve yolsuzluklara bulaşmış, mali çevrelerle yakın ilişkileriyle bilinen bir siyasetçi. Kullandığı milliyetçi ifadeler sayesinde yeniden seçilmeyi ve daha çok yetki elde etmeyi amaçlıyor.

Diğer ülkelerde olduğu gibi İspanya'da da işçi sınıfının tümü, krizden kaynaklanan bir sürü sorunla karşı karşıya olup hangi yolun izlemesi gerektiği sorunuyla karşı karşıya. Voz Obrera'dan (İşçilerin Sesi) yoldaşlar, bültenlerinin bir başyazısını bu konuya ayırdılar. Aşağıdaki yazı oradan aktarıldı.

Artus Mas, geniş katılımlı Diada kutlamalarının hemen ardından, eylül ayında seçime gitme kararını aldı. Bunu fırsat bilen ulusalcı "Convergencia" (Birlik) ve "Sol Cumhuriyetçi" partiler ve onları destekleyen dernekler adaylarını tanıtıp bu adayların, Katalan halkının bağımsızlık isteklerini ifade edeceklerini belirttiler. Aslında Katalonya'nın özerkliği çerçevesinde yapılacak olan bu seçim, yerel meclisi değil, bir tür Katalonya'nın bağımsızlığını oluşturacağı şeklinde yansıtılıyor. Böylece bağımsızlık seçeneği, şu veya bu partinin bir seçeneği değil, halk oylamasının kararı gibi tanıtılıyor.

Katalon sağ çevrelerinin bir kısmı, Mas'ın bu siyasetine karşı çıkıp Demokratik Birlik

partisini kurdu. Buna ek olarak, İspanyol devletiyle birlik taraftarı olan sağcı çevreler, Madrid'de iktidarda olan Halk Partisini (sağcı) destekliyor. Buna ek olarak, ülke çapında var olan Ciudadanos isimli yeni kurulan bir parti de Halk Partisini destekliyor. Solda ise PSC (PSOE'ye bağlı Katalan Sosyalist Partisi) Ulusal Bağımsızlık Cephesine karşı açıkça tavır koydu.

Podemoos ise IVC'yi (Sol Katalonya Birliği ile Yeşiller ittifakı) kurarak "Evet Katalonya mümkündür" isimli bir cephe oluşturdu. Bu cephe, kitlelerin İspanyol devleti ile olan ilişkilerine kendisinin karar verme hakkına sahip olduğunu ama önceliğin kemer sıkma kararlarına karşı mücadele olduğunu belirtiyor.

Tüm bunlara ek olarak CUP (Halk Birliği Komiteleri) anti kapitalist olduğunu söyleyerek, İspanya ile olan bağların tamamen kesilmesini öneriyor.

İşte böyle bir ortamda işçi sınıfını kim temsil ediyor? Emekçileri kim temsil ediyor? Emekçiler kimi seçebilir? İşsizlik, tensikatlar, düşük ücretler tüm emekçilerin sorunu. İster göçmen, ister Katalonyalı, ister İspanyol, Endülüslü, ister Madrid'li olsun, sorunları ortaktır ve devlet, İspanyol veya Katalonya devleti olsun burjuvaziye hizmet ediyor ve emekçileri sömürmekte araç olarak kullanılıyor.

Tabi ki, tartışma götürmez bir şekilde her halk, kendi kaderini tayin etme hakkına sahiptir. Ama emekçiler, ortak sorunları olan işsizliğe, düşük ücretlere ancak kapitalizme karşı isteklerini, tek bir bayrak altında ifade ederek ve mücadelelerinde ister İspanyol ister Katalon olsun, patronların boyunduruğuna karşı çıkıp birleşerek hareket ettiklerinde gerçek bir çözüme erişebilirler. İşte tüm bu nedenlerden dolayı emekçilerin, her zamandan daha çok, sınırları tanımadan enternnasyonalist devrimci bir partiye ihtiyaçları vardır. **Voz Obrera** (18.09.2015)

Yunanistan:

Kemer sıkma politikasının yeni memuru Çipras

İstifa eden Başbakan Alexis Çipras’ın partisi Syriza, 20 eylülde yapılan milletvekili seçiminde oyların % 35,46’sını alarak ocak ayındaki 149 sandalye yerine 145 sandalye sahibi olarak kazandı.

Yeni Demokrasi adlı sağ parti, % 28,1 oy oranı ve 76 yerine 75 sandalye elde ederek ikinci sırada yer aldı. Neo-Nazi aşırı sağcı Altın Şafak, % 6.28 yerine % 6.99 oy oranıyla 18 sandalye elde etti. Eski sosyalist parti Pasok, Demokratik Sol Parti ile ittifak yaparak bu defa 13 yerine 17 milletvekiline sahip oldu. Lideri, önceki hükümetin savunma bakanı Kammenos olan, Bağımsız Yunanlar, ANEL 13 yerine 10 sandalye aldı. Bu sonuçlar, yeni bir Syriza-ANEL koalisyonu kurmaya götürmeye yeterli.

Eski bakan Lafazanis tarafından Syriza’dan ayrılan sol muhalefet üyeleriyle birlikte henüz yeni kurulan Halkın Birliği Partisi’ne gelince, % 2.86 oy oranıyla, çok az bir farkla Parlementoya girmek için gerekli % 3’lük barajın altında kalarak hiçbir milletvekiline sahip olamadı. Bu partinin yöneticisi onu “*ülkeyi muhtıra köleliğinden kurtarmak isteyen (...), bağımsızlık ve egemenliğini teşvik edip sağlayacak olan ilerici solcu güçlerin cephesi”* olarak sunuyordu. Bu sanki ilk defaymış gibi Syriza’yı yeniden ortaya koyma girişimi, seçmenleri ikna etmedi.

Bu seçimde en dikkati çeken olgu, ocak ayında % 36 olan şimdi % 43’ü aşan, oy vermeyenlerin sayısı oldu. Bu tavır, seçmenlerin büyük çoğunluğunun, önceki Çipras hükümeti tarafından onaylanan kemer sıkma programı, üçüncü bir kemer sıkma paketini ne olursa olsun uygulamaya koyma görevini üstlenecek olan bu hükümetten hiç birşey beklemediklerını ortaya koydu.

Kendisini, uluslararası alacaklılar karşısında eğilmez biri olarak sunan Çipras, birkaç ay içinde, onu kendi sözcüleri gibi gören halka ve emekçilere karşı alacaklıların isteklerinin uygulayıcısına dönüştü.

Katı Stalinci kalan Yunanistan Komünist Partisi’nin (KKE) gençlik kolları eski başkanı Çipras, avrokomünist (1970 ile 1980 yılları arasında Avrupa'da demokratik sosyalizmi kurmak için Leninist ideolojiyi redden siyasi akım) “yenilikçiler” KKE’den ayrılırken, bu partiyi terk etti. Çipras, oy pusulasının kapitalistlerin hırslarını ve aç gözlülügünü geriletebileceğini ileri süren, hatta herşeyin ötesinde kendisini seçenleri buna inandıran bir partinin liderine dönüşmeden önce, gençlik sorumlusu olarak çok radikal bir öğrenci hareketinin lideriydi.

Bu durum, Yunanlı emekçilere, feci önlemleri, geçmişteki sağ ve sol hükümetler tarafından ortaya konan planlara ekleyen bir kemer sıkma planına mal oluyor.

Bu Çipras’ın, onun eğilmesini ve hizaya girmesini sağlayanların, özellikle de solun sorumlularının tebrikleri almasını sağlıyor. Avrupa Parlamentosu’nun Sosyal Demokrat Başkanı Martin Schulz, Çipras’ın “*ideolojik olarak ait olduğu sosyal demokrasi ailesine”* hoşgeldiğini ifade ediyor. Fransa başbakanı *Manuel Valls*, bu yeniden seçilmeyi, “*sorumluluklarını üstlenenlerin zaferini memnuniyetle”* takdir ediyor. Fransa cumhurbaşkanı Hollande da bu durumda, gerçekçiliğin zaferini görüyor ve Atina'ya gitmekte sabırsızlandığını bildiriyor.

O halde Çipras kendisini, Avrupa bujuvazisine ve mali pazarların çıkarlarına hizmet edenlerin arasında buluyor. Bunun ona, çabalarının tanınması biçiminde, hedefleri ve gelecekteki pazarlıklarının ispatı olarak sunduğu yeniden yapılanma veya Yunanistan’ın borçlarının silinmesini sağlayacağı bile kesin değil.

Radikal Syriza, uluslar arası ve ulusal burjuvazinin çıkarlarına onlarca yıldır hizmet verdiği için saygınlığını, itibarını yitiren “sosyalist” parti Pasok’un yerini almak üzere. Sıra Syriza’ya geldi. Kuşkusuz o da, Pasok’dan daha kısa bir sürede saygınlığını yitirecek. LO (23.09.2015)

İngiltere

İşçi Partisinin lideri Jeremy Corbyn, Çipras'ın İngilizi mi?

İşçi Partisi'nin "sert" sol olarak bilinen kanadının üyesi Jeremy Corbyn, İngiliz siyasilerine duyulan hoşnutsuzluk ortamında, partinin lideri olarak seçildi. Ayrıca seçimi, yarım yüzyıldan fazladır görülmemiş bir biçimde, ilk turda, en yakın rakibinin üç katı kadar daha fazla oy alarak kazandı.

Geçen haziran ayına kadar, hiç kimse bu zaferi tahmin edemiyordu. İşçi Partisi'nin 232 milletvekilinin bir düzinesi tarafından desteklenen Corbyn, alışılagelmiş dışardan biri olarak görünüyordu. Corbyn'nin ayırt edici özelliklerinden hiçbiri, tutum ve davranışları da, zaferinin öngörülmesini sağlamıyordu. Sendikanın eski daimi görevlisi olan ve Londra'nın bir banliyösünden 1983'den beri milletvekili seçilen Corbyn, hiçbir zaman partinin önde gelenleri arasında olmadı. En fazla, siyasi çevreler tarafından, kendi partisi tarafından yapılanlar da dahil, emekçileri hedef alan saldırılara karşı olmasından, barışçı tavrından ve yoksul ülkelerin emperyalizm karşıtı hareketlerine duyduğu sempatiden dolayı tanınıyordu.

Corbyn, partinin diğer ileri gelenleri ve özellikle de Blairizm'le eğitilen üç rakibi için orjinal ve kaprisli davranışlarıyla tuhaf bir adaydı. Bunlar Corbyn'in önerdiği, kemer sıkma politikasına son verilmesi, enerji ve demir yollarının yeniden devletleştirilmesi, bankaların millileştirilmesi, zenginlerin ödedikleri vergilerin arttırılması ve spekülatörlerden çok halkın yararına olan, piyasaya para sürülerek finanse edilecek geniş bir devlet yatırımları programının uygulanması gibi önlemlerle alay etmekten de geri kalmıyorlardı.

Sonuçta rakiplerinin bütün bu küçümseyici alayları sadece, Corbyn'nin, İşçi Partisini destekleyen yandaş ve üyelerinin giderek artan sempatisini kendi üzerine çekmesini sağladı. Bu insanlar, Corbyn'de, son yıllardaki askeri maceraları desteklemekten çekinmeyen ve Cameron'un sosyal güvenlik sistemine karşı saldırılarına muhalefet bile etmeyen, "olumlu" bir kemer sıkma politikası şampiyonu olan partinin bütün politikacılarının aksine, halka karşı olmayan, farklı bir siyasetin temsilcisini görmek istediler.

Parti aygıtı, haziran ayının ortasına doğru paniklemeye başladı. Kamuoyu yoklamaları, Corbyn'nin lehine bir ok hızıyla yükselişi işaret ederken, onbinlerce sempatizan, 2014'de uygulamaya konan, isteyen herhangi birinin 5 avro civarında mütevazi bir para ödeyerek üye olabileceği ön seçimlerden yararlandı. Birçoğu medya tarafından desteklenen İşçi Partisi'nin ileri gelenleri, "İşçi Partisi'nin lider adayı Corbyn'ne beklenmedik hayranlığa" karşı boşuna kampanya yürüttüler, hiçbir işe yaramadı. Hayali bahanelerle geçici üyeliklerin bir kısmının iptal edilmesi de bir işe yaramadı.

Toplam olarak, kulanılan oyların 250 binden fazlası Corbyn içindi: Asıl üyelerin %50'ye yakınını yani 121 bin 751 üye, geçici üyelerin %84'ü yani 88 bin 449 üye ve sendika gibi partiye bağlı herhangi bir örgüt aracılığıyla üye olanların %57'si yani 41 bin 217 üye.

Corbyn'in seçilmesine, birçok emekçi tarafından sempatiyle bakılsa da, işçi sınıfına yıllardan beri hakim olan yılgınlık havasındaki herhangi bir değişikliği yansıtmıyor.

Öncelikle bu seçimlere katılanların çoğunluğu küçük burjuvalar, halen öğrenci olan ya da diplomalı gençlerdi.

Ayrıca, seçimlere katılım oranının, asıl üyeler arasında %85, geçici üyeler arasında %92 olmasına karşın, sendika gibi bir örgüte bağlı olarak katılanların oranı %45 olması, anlamlı ve önemliydi.

Dahası, Corbyn kendisini, partisinin şimdiye kadar uyguladığı siyasete radikal olarak muhalif bir politikanın şampiyonu olarak sunsa da, hedeflerini gerçekleştirmek için bu aynı partiye güvenip dayanmayı öneriyor. Sanki bir asırdan beridir emekçilere karşı burjuvazinin işlerinin yönetimine katılan İşçi Partisi'nin doğasını, bilinmeyen bir mucizeyle aniden değiştirecekmiş gibi!

Aslında liderlik pozisyonu ya da samimiyeti ne olursa olsun, Corbyn, partisinin "yasallığı" içinde kaldığı sürece sadece sınırlı bir hareket özgürlüğüne sahip olacak. Parlementodaki politikasına bir ölçüde karar verebilse de, Kongre tarafından seçilen ve bileşimi aygıt tarafından çok sıkı denetlenen Ulusal Yürütme Komitesi üzerinde hiçbir denetimi yok. Oysa partinin politikasına, son tahlilde işte bu komite belirleyici bir biçimde karar veriyor. Bir o kadar da güçlü sendika aygıtları üzerinde denetimi yok. Bu aygıtlar, bugün onu destekliyor ama yarın, kendi politikalarını dayatmakta tereddüt etmeyecek ve bundan da herhangibir rahatsızlık duymayacaklar. Oysa işçi sınıfını, yıllardır maruz kaldığı saldırılar karşısında en ufak bir karşı saldırı önermekten geri durarak silahsızlandıranlar, bu sendika aygıtlarıdır.

Demek ki Corbyn, çok fazla sonuçları olmayan sembolik jestlerin ötesinde, dün olduğu gibi bugün de burjuvazinin emekçilere karşı çıkarlarını korumak için sahip olduğu bir alet, bir araç olarak kalacak. Farklı olması için Corbyn'nin, emekçilere, kararlı ve korkusuzca, fabrikalarda harekete geçmeleri ve sokağa inmeleri için çağrı yapması gerekiyor. Ancak Corbyn oldukça radikal görünse de, konuşmalarında kullanılmayan tek bir ifade var; o da sınıf mücadelesi. LO (16.09.2015)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

İşçi sınıfı açısından 1 kasım seçimi

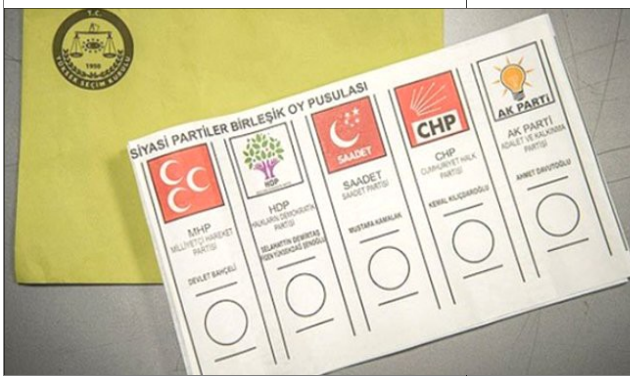
Tayyıp Erdoğan, 7 haziran seçimlerinde istediği 400 milletvekili sayısını elde edemedi, sadece 258 milletvekili ile sınırlı kaldığı, mutlak çoğunluk için gerekli sayıya ulaşamadığında zor duruma düştü. Bütün hedefleri çıkmaza girdi. Üstelik kendisi ile birlikte yakın çevresini de yargı önüne çıkıp yaptıkları yolsuzluklardan ve yasa dışı uygulamalardan dolayı hesap vermeleri ve büyük bedeller ödemeleri söz konusu olabilirdi.

İşte AKP ile Erdoğan'ın 7 haziran sonrasındaki dönemde izlediği siyasetin genel ekseni, ellerinden gelen her şeyi yapıp yeniden mutlak çoğunluğu elde edip Anayasayı değiştirip kendilerini her açısından güvence altına alıp yaptıkları tüm yasadışı işlemlerden ve yolsuzluklardan kaynaklanacak cezalardan kurtulmaktır.

7 haziran seçimlerinden sonra AKP, tek başına bir hükümet kuracak konumda olmasa da, genellikle bu durumda olan bir çok farklı ülkede olduğu gibi, pazarlıklar sonucu bir yol bulunup kurularak bir kolisyon hükümeti kurulup bir çözüm bulunabilirdi. Tabi ki bu çözüm emekçilerin çıkarlarını savunmak için değil burjuva düzeninin devam etmesi için olacaktı.

7 hazirandan sonraki yaklaşık 2 ay boyunca AKP, MHP ve özellikle de CHP ile koalisyon kuracakmış gibi manevralar yaptı ve kamuoyunu meşgul edip zaman kazandı. Erdoğan ise açıkça koalisyon hükümeti istemediğini ortaya koydu. Çünkü diğer partiler yeni kurulacak hükümetin görevlerinden birisinin yolsuzlukları gündeme getirmesi olduğu şartını getiriyordu. Hatta bazı çevreler Erdoğan'ın hesap vermesi için "Yüce Divanda" yargılanması gerekliliğinden söz ediyordu.

Erdoğan ve çevresi ve de AKP ileri gelenleri, 2002'den sonraki iktidar dönemlerinde servetlerine servetler kattılar, "devlet malı deniz, yemeyen domuz" mantığıyla hareket ettiler ve hatta son zamanlarda Erdoğan

başta olmak üzere burjuva düzeninin yasalarını bile uygulama zahmetine katlanmadılar!

AKP, 2012 yılından sonra etrafındaki büyük sermaye çıkarlarını, özellikle de MÜSİAD çıkarlarını, her şeye rağmen savunmaya devam edebilmek için, başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerle arasındaki eski iyi ilişkilerini gittikçe bozduğu gibi eski ortağı olan Fetullah Gülen cemaati ile de arası bozulduğu için açıkça savaşa tutuştu.

Tüm bunlara ek olarak AKP, özellikle sanayi patronlarının temsilcisi olan TÜSİAD ile de dostluğunu bitirdi. Ve ek olarak 2012'den beri HDP aracılığı ile sürdürdüğü "Barış sürecini" bitirip HDP'ye de düşmanca bir tutum sergilemeye başladı.

Yukarıda analtılanlara ek olarak hem dünya ekonomisindeki krizin giderek kötüleşmesinden ve de dünyadaki büyük sermayenin AKP iktidarına karşı artık tavır koymaya başlamasından kaynaklanan ekonomik yaptırımlardan dolayı, 2002 ile 2012 yılları arasında Türkiye ekonomisinin iyileşme süreci durduğu gibi artık giderek kötüleşmeye gitmesi başladı.

İşte tüm bunların sonucu olarak emekçilerin ve yoksulların satın olma gücünde yüzde 20'lere varan bir düşüş, işsizliğin artması, çalışma şartlarının kötüleşmesi süreci yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor.

Şimdi AKP milliyetçi görüşlerin sömürüsünü yapıp 1 kasımda yeniden mutlak çoğunluğu elde edip varlığını devam ettirmeye çalışıyor. Erdoğan'ın, istemiyerek de olsa itiraf ettiği gibi "400 milletvekili verseydiniz bu olaylar olmazdı" kelimeleriyle Kürt halkına karşı başlatılan iç savaşın kendilerinin eseri olduğunu kabul etti.

Hürriyet gazetesine karşı yapılan eşkiyaca saldırılar, gazetenin bunu daha geniş kitlelere duyurmuş olması nedeniyle gerçekleştirildi.
AKP, belirli ölçülerde yıpranmış, %10 civarında bir oy kaybına uğramış olsa da, yine de haziran seçimlerinde %40'lık oy seviyesini koruyabildi. Bunun

temel nedenlerinde birisi de kitlelerin şu anda daha ciddi bir alternetif göremeşidir.

Emekçilerin ve yoksulların büyük çoğunluğu ne CHP'yi ne MHP'yi ne HDP'yi ciddi ve güvenilir bir alternnatif olarak görmüyor.

CHP'nin bu seçimdeki siyaseti

CHP 1 Kasım seçimleri dolayısyla yaptığı propaganda ve seçim faaliyetlerinde eskisinden çok daha farklı bir siyaset üretmiyor. Hatta dini duyguları daha çok istismar etmeye çalışarak daha da gerici bir siyaset geliştiriyor. Emekçilerin ve yoksullların çoğunluğu CHP'yi kendi partileri gibi görmedikleri gibi CHP'nin onlara AKP'den daha fazla hizmet vereceğine inanmıyor.

Bu açıdan da fazla haksız sayılmazlar. Çünkü CHP, bazı demagojik seçim vaatlerine rağmen temel olarak sermayenin emrinde olan bir parti. Hep sermaye düzenine hizmet etmiştir ve sermaye düzenine daha iyi hizmet vermek için adaydır. Örneğin yarın AKP'nin yerine CHP iktidar olursa, patronlar yine emekçileri sömürmeye devam edecekler, burjuva düzenin haksızlıkları, adaletsizlikleri, yolsuzlukları yine devam edecek. Çünkü CHP burjuva düzenine ve sömürüye karşı değil.

MHP'nin siyaseti

MHP bu seçimlerde diğer seçimlerde veya genel olarak izlediği siyasetten daha farklı bir siyaset izlemiyor ve hatta AKP'ye oy kaptırmamak için her zamankinden çok daha milliyetçi, Kürt karşıtı ve kömünizm, yani işçi sınıfı iktidarı düşmanı, bir siyaset izliyor. Çatışmayı en çok kışkırtan, ölümleri umursamayan ve dışlayıcı siyaset izleyen parti.

MHP bütün demagojilerine rağmen, Türk emekçi ve yoksullarının çıkarlarını savunan bir parti değil. Bu nedenlerden dolayı da hiçbir emekçi veya yoksul MHP'ye oy vermemeli onu desteklememeli.

HDP'nin siyaseti

HDP bu seçimlerde Kürt halkına karşı AKP iktidarının sürdürmekte olduğu vahşice saldırıları teşhir ediyor ve onlara karşı çıkıyor. HDP'nin bu siyaseti doğrudur ve desteklenmelidir. AKP bu seçimlerde HDP'in yüzde 10 barajının altına düşmesi için elinden gelen her çirkinliği yapmaktan çekinmiyor. İşte temel olarak da bu nedenden dolayı da emekçiler, onların temel çıkarlarını savunan bir parti olmadığı halde, bu seçimlerde HDP'nin yine bu seçim barajını aşabilmesi için ona oy verebilirler. Ama HDP'nin de bir burjuva partisi olduğunu kesinlikle unutmamak gerek.

HDP ne işçi sınıfın denetlediği ne de işçi sınıfının çıkarların savunan bir parti değil. Hatta Kürt emekçilerinin de çıkarlarını da savunmuyor.

Sonuç olarak

Evet sonuç olarak 1 kasım seçimleri kesinlikle demokrasinin daha iyi uygulanması, daha adaletli bir düzenin gerçekleşmesi için yapılmayacak. Bu seçimler Erdoğanın belirttiği gibi, kendinin ve AKP iktidarının çevirdiği dolapların devam edebilmesi için gerçekleştirilecek. Üstelik son yapılan kamu oyu araştırmaları bu önümüzdeki seçimlerin de öncekiden çok daha farklı sonuç vermeyeceğini ve hatta AKP'nin oylarında düşüş olabileceğini belirtiyor. Bu nedenle de seçimlerin daha sonraki bir tarihe ertelenebileceğinden bile söz ediliyor.

Önümüzdeki bu süreci yaşayıp göreceğiz. Ama şimdiden şunu kesinlikle söyleyebiliriz: Ekonomik kriz kötüleşmeye devam edecek, AKP'nin yıpranması da durmayacağı için önümüzdeki seçimler olsa da olmasa da, hem Kürt hem Türk emekçilerini iyi günler beklemiyor. Bu nedenle kaderimizi seçimlere bağlamıyalım. Kürt-Türk emekçileri, bizleri bölmeye çalışan tüm siyasetlerin tuzaklarına düşmeden hep birlikte metal işçilerinin birkaç ay önce yaptıkları gibi, üretimden gelen gücümüzü kullanıp birlikte mücadele ederek, haklarımızı koruyup yeni bir düzen için mücadele edelim. (27.09.2015)

Anma... Anma... Anma...

Proletarya devriminde sovyetler ve parti

Troçki, Ekim devrimi tecrübesiyle Almanya'daki devrimci mücadele örneğinden sovyetlerin ve partinin rolünü yeniden hatırlatıyor:

... Sovyetlerin ortada ayaklanma yokken, ayaklanma organı; iktidar ele geçirilmemişken, iktidar organları olarak kurulmaları Almanya'da gerçekleşti...

Sovyetler, fabrika komitelerine paralel örgütler olarak kalacak ve kitlelerin dikkatini yetersizliklerine rağmen kandi üzerlerine toplayarak devrimin maddi görevlerinden (ordu, polis, demiryolları, vb) uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı...

Fabrika komitelerine, büyük kitlelerin itici merkezleri olmaları nedeniyle "hoşgörü" göstermek zorunda olan hükumet, iktidar mücadelesinin resmi organı olarak kurulan sovyetlere ilk ağızdan saldıracaktı. O zaman da, tamamiyle örgüysel girişimleri olarak, sovyetleri savunmak için komünistlerin ortaya çıkması gerekecekti. Kesin mücadele, ne herhangi bir maddi durumu savunma veya elde etme yüzünden ne de kitlesel ayaklanmanın şartlarının doğacağı gibi bizim seçtiğimiz bir anda değil, sovyet "bayrağı" üzerine ve düşman tarafından seçilerek bize dayatılan bir anda çıkmış olacaktı.

Halbuki bunun yerine, ayaklanma için yapılacak tüm hazırlık çalışmaları, zaten çoktan beri kitle örgütleri olarak kurulmuş ve sayı ve güç bakımından sürekli büyümekte olan fabrika ve atölye komitelerinin otoritesi altında başarıyla yürütülebilir ve bu da partinin ayaklanma gününün tespit etme konusunda rahatça çalışabilmesini sağlardı. Sovyetlerin belirli bir aşamada ortaya çıkmaları, kesinlikle gerekecekti. Fakat sözüne ettiğimiz şartlar altında, çatışmanın en şiddetli anında, ayaklanmanın dolaysız organları olarak ortaya çıkıp çıkamayacakları, en kritik anda, iki devrimci merkez yaratma tehlikesi nedeniyle şüpheli bir konudur...

Rusyada sovyetlerin, devrimin "demokratik" aşamasında, gelişip meşrulaştığı ve sonradan tarafımızdan devralınarak kullanıldığı unutulmamalı. Bu durum, Batıdaki devrimlerde tekrarlanmayacak. İşçi sınıfı iktidarı ele geçirmeden önce burjuva devlet cihazının parçalanmasının çok zaman alacağı ve sovyetlerin, ayaklanmayı açık açık hazırlayan organlar olarak kurulma şartlarını yaratabileceğini konu dışı tutmuyoruz. Ancak büyük bir ihtimelle, sovyetler, isyankar kitlelerin dolaysız organları olarak ancak en son günlerde kurulabilecek...

Kendimizi örgütsel fetişizme düşmekten ve aslında mücadelenin esnek ve canlı bir parçası olması gereken sovyetleri, harekete dışarıdan dayatılan ve normal gelişimini bozan örgütsel bir "prensibe" dönüştürmekten korunmak için bütün bu değişik durumları akılda tutmak gerekir...

Parti olmadan, partinin dışında, partinin üzerinde ya da parti yerine başka bir örgütle proletaryanın devrimi başarıya ulaşamaz. Son çeyrek yüzyılda alınacak en önemli ders budur...

Burjuva devrimlerinde, devrimin itici gücü kitleler tarafından sağlanmakla birlikte, bu kitleler bugünkünden çok daha az bilinçli ve örgütlüydü. Önderlik burjuvazinin değişik kesimlerinin elindeydi ve zenginlik, eğitim ve bununla bğlantılı tüm örgütsel avantajlar burjuvazinin elindeydi. Monarşi ise karanlıkta el yordamıyla hareket edercesine kendini güç bela savunuyordu. Burjuvazi, alt sınıfların hareketinden yararlanarak tüm sosyal ağırlığını koyacağı ve iktidarı ele geçireceği anı kolluyordu. Proleter devrimlerini burjuva devrimlerinden kesinlikle ayıran şey işçi sınıfının kendi öncüsünün şahsında, devrimde yalnız temel mücadeleci güç değil aynı zamanda yönetici güç olmasıdır. Burjuva devrimlerinde burjuvazinin ekonomik gücünün, eğitiminin, belediye ve üniversitelerinin ayrı ayrı oynadığı roller, bir işçi devriminde yerlerini tek başına işçi partisinin doldurması gereken rollerdir. Ayrıca düşmanın daha bilinçli bir hale gelmiş olması itibarıyla, partinin rolü daha büyük önem kazandı. (Toçki, Ekim Devriminin Öğrettikleri, 1924)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 5 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 15 TL/ 10 Pound.